

Arrest

nr. 225 413 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 maart 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 maart 2015 om internationale bescherming. Op 24 juni 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker keert terug naar Afghanistan van 2 juli 2017 tot 31 juli 2017. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 9 juli 2018.

1.3. Op 22 januari 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 januari 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Char Qala gelegen in het district Kama in de provincie Nangarhar, waar u bent geboren op 16 januari 1998. Bij aankomst in België was u 17 jaar oud. U verklaart dat u op een dag op jullie velden lag uit te rusten toen u twee zwaarbewapende mannen in uw richting zag lopen. Toen zij u vroegen waar het dorp Akhond Qala was, kon u geen woorden uitbrengen, maar sloeg u alarm door 'Taliban' te roepen. Hierop zouden dorpelingen die ook op hun velden waren in de richting van de Talibs zijn gelopen die onmiddellijk na uw kreet terug de velden inliepen. Andere dorpelingen zouden de politie hebben ingelicht. Ongeveer 30 minuten later zou de politie ter plaatse zijn gekomen. U zou net zoals andere dorpelingen de politiewagens hebben gevolgd en gezien hebben hoe één van de Talibs die hogerop was geraakt aan de rivier, werd aangesproken door de politie en vervolgens werd neergeschoten. Intussen zouden andere dorpelingen de tweede Talib achterna hebben gezeten. De tweede Talib zou uiteindelijk uit de velden recht richting jullie huis zijn gelopen. Uw vader zou het rumoer gehoord hebben buiten en de Talib hebben zien aankomen. Hij zou zich op de Talib hebben geworpen en hem samen met andere dorpelingen hebben overmeesterd. Even later kwam de politie ook deze Talib inrekenen en deze werd naar de gevangenis van het district overgebracht. Ongeveer 20 dagen later zouden de lichamen van 2 mannen zijn teruggevonden in de suikerrietplantages in een naburig dorp. Deze mannen zouden ook deelgenomen hebben aan de achtervolging van de Talibs. U verklaart geen idee te hebben of dit de reden was waarom zij werden vermoord. Een aantal dagen later zou uw vader naar het dorp Goch zijn gegaan om daar naar het avondgebed te gaan. Toen hij niet thuiskwam die avond, zouden jullie gedacht hebben dat hij daar was blijven overnachten, omdat mensen liever niet te laat 's avonds nog over straat gaan. De volgende ochtend zou uw jongste zus, R. (...), nadat zij buiten was gaan spelen, zijn teruggekomen om te vertellen dat uw vader ergens lag te slapen. Toen u met haar meeging, zou u het lijk van uw vader hebben aangetroffen en gezien hebben dat hij verwondingen had. Ongeveer 3 dagen later zouden jullie een dreigbrief hebben ontvangen die de mullah voor u zou hebben gelezen. Hierin zou geschreven zijn dat zij (de Taliban) uw vader hadden vermoord en dat u de volgende zou zijn. De mullah zou u hebben aangeraden om weg te gaan uit het dorp. Ongeveer 2 weken later zou er nog een dreigbrief zijn gestuurd om te zeggen dat jullie de politie niet mochten informeren of dat zij anders niemand van de familie in leven zouden laten. Twee maanden na de eerste brief zou u het land hebben verlaten. U zou in totaal 10 maanden onderweg zijn geweest. In Turkije zou u de meeste tijd hebben doorgebracht. U kwam in België aan op 26 maart 2015 en diende op 27 maart 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 juni 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Uw persoonlijke problemen met de Taliban werden ongeloofwaardig bevonden, maar u kon wel degelijk aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het district Kama in de provincie Nangarhar.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in een schrijven van 9 mei 2018 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw internationale beschermingsstatus gevraagd. Er heeft zich namelijk een nieuw element gemanifesteerd. Dit nieuwe element is het feit dat u teruggekeerd bent naar Afghanistan. Uit informatie van de Duitse luchtvaartpolitie blijkt u bij grenscontrole op 31 juli 2017 in het bezit van een Afghaans paspoort afgeleverd door het Afghaanse Consulaat-Generaal in Bonn op 6 juni 2017. Uit de in en uitreisstempels in het paspoort blijkt dat u terugkeerde naar uw land van herkomst van 2 juli 2017 tot 31 juli 2017. U stelt teruggekeerd te zijn naar Afghanistan omwille van medische problemen van uw moeder. Ter plekke zou u echter te weten gekomen zijn dat uw broers vermist zijn en daarom ging u in Kaboel op zoek naar uw broers samen met uw oom en een zoon van een vriend van uw oom, die politieagent is. U verbleef er volgens uw verklaringen de hele periode in een kamer dichtbij de luchthaven van Kaboel, waar vier politieagenten werkten. Omwille van veiligheidsredenen bezocht u uw moeder, die in een ziekenhuis in Jalalabad verbleef, niet.

B. Motivering

U kreeg op 24 juni 2015 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Kama gelegen in de provincie Nangarhar een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier blijkt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd. Uit informatie van de Duitse luchtvaartpolitie blijkt u bij grenscontrole op 31 juli 2017 in het bezit van een Afghaans paspoort afgeleverd door het Afghaanse Consulaat-Generaal in Bonn op 6 juni 2017. Uit de in en uitreisstempels in het paspoort blijkt dat u terugkeerde naar uw land van herkomst van 2 juli 2017 tot 31 juli 2017. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor twee persoonlijke onderhoudsop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het eerste persoonlijk onderhoud vond plaats op 9 juli 2018. U kwam niet opdagen op uw tweede persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal dd. 19 oktober 2018. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van alle aanwezige elementen in het administratief dossier.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus komt vast te staan dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/5, § 3 Vreemdelingenwet binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat u zich niet aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon onttrekken door zich in een ander deel van Afghanistan te vestigen. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kon er toen niet redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op 9 juli 2018 blijkt dat u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan in Kaboel verbleven heeft, een gebied waar blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt heden geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig

geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient er onderzocht te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat er (1) enerzijds werd vastgesteld dat er in uw regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond, en er (2) anderzijds vastgesteld werd dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, toen niet redelijkerwijze van u kon verwacht worden dat u zich in een ander deel van Afghanistan zou vestigen.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS verslag persoonlijk onderhoud dd. 09/07/2018, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw motieven voor terugkeer en uw werkelijke (leef)situatie ter plaatse.

U verklaart zelf dat u terug keerde naar Afghanistan omwille van medische problemen van uw moeder (CGVS dd. 09/07/2018, p.5-6). U stelt dat u ter plekke echter te weten kwam van uw oom dat uw broers vermist zijn en verklaart daarna in Kaboel op zoek te zijn geweest naar uw broers, samen met deze oom en een zoon van een vriend van uw oom, die politieagent is (CGVS dd. 09/07/2018, p.5-6). U stelt de hele periode in een kamer dichtbij de luchthaven van Kaboel te hebben verbleven, waar vier politieagenten werkten (CGVS dd. 09/07/2018, p.10). U verklaart omwille van veiligheidsredenen uw moeder in de stad Jalalabad niet te hebben bezocht, op aanraden van uw oom (CGVS dd. 09/07/2018, p.12-13).

Vooreerst zitten er belangrijke leemten in uw kennis omtrent uw voorgehouden verblijfplaats bij terugkeer en omtrent uw motieven voor terugkeer.

Zo kent u de naam niet van de regio waar u tijdens uw verblijf in Kaboel hebt verbleven en waar ook N. (...), de politieagent, woonde. Het is bevreemdend dat u de naam van die regio niet kent aangezien u verklaart daar bijna een maand te hebben verbleven (CGVS dd. 09/07/2018, p.15-16).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u weinig tot geen namen kent van plaatsen waar u en uw oom zouden gaan zoeken zijn naar uw vermiste broers. U verklaart 15 dagen lang een uur per dag op zoek te zijn geweest naar uw broers (CGVS dd. 09/07/2018, p.9). U stelt naar uw broers te hebben gezocht in stations van het openbaar vervoer. Wanneer u echter wordt gevraagd welke stations van het openbaar vervoer, beweert u de namen van de stations niet te weten. U stelt vaagweg dat uw oom en de andere jongen de namen wisten en dat u met hen naar die plaatsen ging. Wanneer u wordt gevraagd of u de namen herinnert van enige andere plaatsen waar u ging zoeken naar uw broers, antwoordt u dat u gewoon in Kaboel in Charahi zocht en de omgeving daar. U beweert niet verder te zijn gaan zoeken omdat u bang was. Wanneer u wordt gevraagd of u de namen van andere plaatsen herinnert waar u ging zoeken, antwoordt u dat u de naam van de plaatsen niet kent. U beweert nooit in Kaboel te hebben gewoond. U verklaart dat u mee ging met een jongen die van daar was, maar dat het voor u de eerste keer was dat u in Kaboel was (CGVS dd. 09/07/2018, p.8-9). Daarnaast verklaart u dat uw oom in Jalalabad op zoek is geweest naar uw broers. Wanneer u echter wordt gevraagd waar uw oom heeft gezocht in Jalalabad verklaart u vaagweg dat uw oom dat zelf zal weten. U verklaart dat uw oom dat niet heeft gezegd. U verklaart vaagweg dat uw oom enkel zei dat hij overal in Jalalabad is gaan zoeken (CGVS dd. 09/07/2018, p.9). Verder beweert u dat jullie naar verschillende controleposten gingen om uw broers te vinden (CGVS dd. 09/07/2018, p.6). Wanneer u wordt gevraagd naar welke controleposten u bent gaan zoeken om uw broers te vinden, antwoordt u dat u daar niet bent geweest, maar dat uw oom naar verschillende controleposten ging zoeken. U stelt dat u gewoon met N. (...) (de politieagent) op zoek ging. Wanneer u wordt gevraagd of u de namen weet van de controleposten waar uw oom op zoek is geweest, beweert u dat niet te weten (CGVS dd. 09/07/2018, p.15).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u weinig tot geen namen weet van mensen met wie u in contact kwam tijdens uw zoektocht naar uw broers in Kaboel. U werd de vraag gesteld of u de namen herinnert van andere mensen met wie u contact had bij de zoektocht naar uw broers. Als reactie beweert u dat uw nonkel mee was en N. (...), de jongen die politieagent was. Wanneer u wordt gevraagd of u de namen

herinnert van andere mensen met wie u contact had of praatte tijdens de zoektocht naar uw broers kan u enkel nog toevoegen dat J. A. (...) er was, de smokkelaar. Verder herinnert u zich geen namen van mensen met wie u contact had of praatte tijdens de zoektocht naar uw broers (CGVS dd. 09/07/2018, p.9). Daarenboven wordt u gevraagd of u tijdens uw verblijf in Kaboel nog andere mensen leerde kennen naast die vier politieagenten. U beweert er geen andere mensen te hebben leren kennen. U verklaart dat er ook andere politieagenten waren die een andere kamer hadden, maar dat u daar niet naartoe ging omdat u die mensen niet kende (CGVS dd. 09/07/2018, p.16). Dat u tijdens een verblijf van bijna een maand in Kaboel niemand leerde kennen, naast de vier politieagenten bij wie u verbleef, is opmerkelijk. Dergelijke leemten in uw kennis ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw motieven voor terugkeer naar uw vaderland en de geloofwaardigheid van uw beweerde (leef)situatie ter plaatse.

Ten tweede legt u bevreemdende en onwaarschijnlijke verklaringen af in verband met het feit dat u in Afghanistan zou gezocht hebben naar uw vermiste broers.

Zo is het bevreemdend dat uw familie u niet op voorhand via de telefoon zou hebben ingelicht over de verdwijning van uw broers. Wanneer u wordt gevraagd waarom uw familie u daar niet van op de hoogte bracht via de telefoon, antwoordt u dat uw oom u dat niet heeft gezegd omdat hij dacht dat u ongerust en verdrietig zou worden. U voegt toe dat hij dacht het u te vertellen wanneer u in Afghanistan was aangezien hij dan bij u was om u te troosten (CGVS dd. 09/07/2018, p.13).

Daarnaast verklaart u maar één uur per dag te hebben gezocht naar uw broers. De rest van de tijd zou u gewoon binnen gebleven zijn in uw kamer. U werd op het CGVS geconfronteerd met het feit dat u verklaart dat u maar één uur per dag ging zoeken en dat uw oom en de zoon van zijn vriend die politieagent was, constant aan het zoeken waren. U werd de vraag gesteld waarom u dan zo ver naar Afghanistan moest reizen om uw broers te zoeken. Als reactie beweert u dat uw oom bang was dat er ook met u iets zou gebeuren. U stelt dat uw oom daarom zei dat het beter was voor u om binnen te blijven en niet naar buiten te komen (CGVS dd. 09/07/2018, p.9-10). Dat uw familie u speciaal naar Afghanistan zou laten komen om te helpen bij de zoektocht naar uw broers, maar u dan maar één uur per dag zou laten zoeken, is op zijn minst bevreemdend te noemen.

Het is verder bevreemdend dat uw familie het risico zou nemen om één van hun zonen die in een veilig land verblijft, te laten overkomen om naar vermiste familieleden te gaan zoeken. U werd gewezen op het feit dat uw broers vermist waren. U werd gevraagd waarom uw familie u, één van hun zonen die in een veilig land verblijft, laat terug reizen om hen te zoeken. U werd op het bevreemdende karakter hiervan gewezen. Als reactie stelt u dat u de oudste zoon van uw gezin was. U verklaart dat uw oom dacht dat hij u sowieso op de hoogte moest brengen en stelt dat uw oom zei dat u naar Kaboel moest komen omdat uw moeder ziek was. U verklaart dat uw oom u dan alles vertelde in Kaboel. U stelt dat het de bedoeling was dat uw moeder naar Kaboel zou komen, maar dat zij het ziekenhuis niet mocht verlaten van de dokters (CGVS dd. 09/07/2018, p.13).

De geloofwaardigheid van het feit dat u zou terug gekeerd zijn om in Kaboel uw vermiste broers te zoeken, wordt volledig ondermijnt door het feit dat u de naam van de chauffeur niet kent die uw broers naar Kaboel zou brengen. U beweert die persoon namelijk 15 dagen lang in Kaboel te hebben gezocht. Zo stelt u dat jullie op zoek waren naar de chauffeur en zijn wagen, in stations van het openbaar vervoer, om zo meer te weten te komen. U voegt toe dat de chauffeur en de wagen ook vermist zijn. Wanneer u wordt gevraagd wat de naam van de chauffeur was die uw broers naar Kaboel zou brengen, antwoordt u dat u zijn naam niet kent. U stelt dat hij groenten vervoerde naar daar, dat hij een kennis van uw oom was en bij jullie in het dorp woonde. Uw familie zou uw broers hebben meegegeven met deze persoon omdat deze toch groenten vervoerde naar Kaboel en deze persoon een adres hebben gegeven om de jongens naartoe te brengen. U voegt toe dat nu zowel de chauffeur als de jongens vermist zijn. U werd daarna geconfronteerd met het bevreemdende karakter van het feit dat u de naam van die persoon niet weet, aangezien u die persoon 15 dagen lang in Kaboel hebt gezocht. Als reactie stelt u dat uw oom mee was en dat hij de chauffeur kende. U verklaart dat uw moeder zijn naam wel zal kennen, maar dat u zijn naam niet kent. U herhaalt dat het een persoon was die groenten vervoerde van Kama naar Kaboel (CGVS dd. 09/07/2018, p.8 & p.10 & p.14-15). Dat u de naam van deze persoon niet kent ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van het feit dat u in Kaboel op zoek zou geweest zijn naar uw broers en de chauffeur die hen vervoerde.

In verband met de verdwijning van uw broers legt u voorts nog een bevreemdende verklaring af. Zo verklaart u: "Onderweg werd hij [de chauffeur] tegengehouden en mijn broers werden meegenomen.

Maar naar waar weten we niet. En zij werden uitgehaald van die wagen en gedwongen meegenomen mijn broers" (CGVS dd. 09/07/2018, p.6). Het is echter helemaal niet duidelijk hoe u of uw familie kunnen weten wat er juist gebeurde. U werd dan ook met uw verklaringen hieromtrent geconfronteerd en gevraagd hoe u dit eigenlijk weet. Als reactie verklaart u vaagweg dat uw oom dacht dat ze onderweg zullen tegengehouden zijn en dat uw broers zullen zijn meegenomen. U stelt dat ze niet aankwamen in Kaboel en dat de chauffeur al gebeld had naar de smokkelaar, J. A. (...). U voegt toe dat het onbekend is waar ze zijn meegenomen, in Jalalabad of elders (CGVS dd. 09/07/2018, p.15). Het is echter helemaal niet duidelijk hoe u zou kunnen weten dat uw broers gedwongen werden meegenomen onderweg en uit uw verklaringen blijkt dat uw oom gewoon zou gegist hebben naar wat er gebeurde. Dergelijke verklaringen in verband met feiten die u eigenlijk niet kan weten zijn een aanwijzing dat uw verhaal hieromtrent ingestudeerd is.

In verband met het feit dat de Taliban uw broers wou rekruteren legt u al evenmin overtuigende verklaringen af. Wanneer u wordt gevraagd of u weet welke Taliban leden naar uw huis zijn gekomen verklaart u dit niet te weten. U verklaart dat het Taliban zijn die van de bergen komen, van het platteland. U stelt dat ze overdag boeren zijn maar 's nachts Taliban leden worden. Dat u niet op de hoogte bent welke Taliban leden persoonlijk naar uw huis kwamen om uw broers te rekruteren is echter opmerkelijk (CGVS dd. 09/07/2018, p.14). U beweert dat de Taliban naar u heeft verwezen toen zij uw broers wouden rekruteren (CGVS dd. 09/07/2018, p.5-6). U werd later tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd daar iets over te vertellen. Als reactie verklaart u dat de Taliban tegen uw moeder zei dat haar andere zoon is verdwenen. U stelt dat de Taliban zei dat ze niet wisten of u nog leefde. U verklaart dat de Taliban zei dat ze op zijn minst de lichamen zou krijgen van haar andere zonen indien zij gedood zijn (CGVS dd. 09/07/2018, p.14). Wanneer u wordt gevraagd of de Taliban leden van dezelfde Taliban groep waren als de Taliban waar u zelf persoonlijke problemen met kende, antwoordt u dat dit dezelfde Taliban leden waren van dezelfde Taliban groepering. U voegt toe dat ze daar heel actief zijn (CGVS dd. 09/07/2018, p.14). In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten door de Taliban geen geloof werd gehecht bij uw verzoek om internationale bescherming, wat in ernstige mate de geloofwaardigheid ondermijnt van het feit dat uw broers voor uw terugkeer naar Afghanistan dreigden gerekruteerd te worden door dezelfde Taliban leden van dezelfde Taliban groepering.

Ten derde legt u erg vage verklaringen af over wat u in Kaboel zou gedaan hebben wanneer u niet op zoek was naar uw broers.

U verklaart 15 dagen lang een uur per dag te hebben gezocht naar uw broers. Wanneer u werd gevraagd wat u dan de rest van de dagen hebt gedaan, verklaart u vaagweg dat u gewoon in de kamer lag en nergens naartoe ging. U werd dan ook gevraagd wat u dan deed op de kamer. Als reactie stelt u dat u gewoon in de kamer lag, dat u er niets deed en dat u gewoon ongerust was. U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat u er toch iets moet gedaan hebben. U werd gewezen op het feit dat u er bijna een maand verbleef. U werd gevraagd te vertellen wat u daar deed. Als reactie beweert u dat in de kamer nog vier andere personen aanwezig waren, politieagenten waarmee u samen zat en praatjes maakte. U voegt toe dat u het beu was om van daar weg te gaan. U kan de namen geven van de vier politieagenten, maar wanneer u wordt gevraagd waarover jullie praatten kan u hierover weinig tot niets vertellen. U stelt vaagweg dat jullie over de problemen enz. spraken en over het feit dat u ongerust was. Wanneer u wordt gevraagd of jullie nog over andere zaken praatten, antwoordt u dat jullie over niets anders spraken. Wanneer u wordt gevraagd waar één van de politieagenten, N. A. (...), woonde in Kaboel antwoordt u dat niet te hebben gevraagd, maar dat hij zeker in de omgeving woonde. U voegt toe dat drie van de politieagenten overdag naar hun job gingen en dan 's avonds gewoon even bij jullie kwamen zitten. De vierde politieagent was de persoon die samen met jullie ging zoeken. Wanneer u wordt gevraagd of u nog iets anders deed in de kamer naast praatjes maken, antwoordt u dat er ook een tv in de kamer was, maar dat ze de tv niet aanzetten omdat ze zeiden dat u ongerust was enz. U werd daarna gevraagd of u geen tv hebt gekeken. Als reactie verklaart u geen tv te hebben gekeken. U werd gevraagd of u nog iets anders deed in de kamer. Als reactie beweert u niets anders te hebben gedaan in de kamer. U werd geconfronteerd met het bevreedende karakter van het feit dat u daar bijna een maand zit en nooit naar de tv kijkt. U werd geconfronteerd met het feit dat dit toch saai moet zijn. Als reactie stelt u dat de ambtenaar ook geen zin zal hebben om tv te kijken wanneer deze zo pijnlijke momenten heeft (CGVS dd. 09/07/2018, p.9-11). De vage verklaringen die u aflegt over wat u deed in Kaboel kunnen allerm minst overtuigen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw (leef)situatie daar.

Ten vierde legt u een aantal bevreemdende verklaringen af in verband met het feit dat uw moeder medische problemen zou kennen en het feit dat u om die reden naar Afghanistan zou gereisd zijn.

Wanneer u wordt gevraagd of u uw moeder hebt kunnen zien bij uw terugkeer naar Afghanistan, antwoordt u dat u uw moeder niet gezien hebt. U beweert haar enkel telefonisch te hebben gesproken. U verklaart dat ze aan de telefoon aan het huilen was en dat ze u zei om snel terug weg te gaan uit Afghanistan, zodat ze u ook niet zouden te pakken krijgen (CGVS dd. 09/07/2018, p.8). Het is erg bevreemdend dat u helemaal naar Afghanistan zou reizen omdat uw moeder ziek is, om ze dan in Afghanistan niet te gaan bezoeken. U werd geconfronteerd met het feit dat u stelt naar Afghanistan te zijn vertrokken omdat uw moeder ziek was. U werd gewezen op het feit dat het een verre reis is. U werd gevraagd waarom u uw moeder dan niet bezocht wanneer u in het land was. Als reactie verklaart u dat u van plan was om uw moeder te bezoeken maar dat uw oom u dan het probleem van uw broers uitlegde. U verklaart dat uw oom u aanraadde om toch niet bij uw moeder (in Jalalabad) te gaan (CGVS dd. 09/07/2018, p.12-13). U werd later op het Commissariaat-generaal geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend is dat u uw moeder niet bent gaan bezoeken in Jalalabad. Als reactie stelt u dat uw oom u heeft gezegd dat u problemen kon krijgen op de weg naar daar. U stelt dat uw oom zei dat de Taliban aanwezig is op die weg (CGVS dd. 09/07/2018, p.13). Het blijft echter erg bevreemdend dat u uw zieke moeder niet bezocht in Afghanistan, aangezien u beweert dat de ziekte van uw moeder de reden was waarom u terugkeerde naar uw thuisland.

Daarnaast verklaart u dat uw moeder voor haar medische problemen medicatie moet nemen. Wanneer u echter wordt gevraagd of u weet welke medicatie uw moeder moet nemen, antwoordt u dat u daar niet van op de hoogte bent (CGVS dd. 09/07/2018, p.8).

Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met het feit dat er twijfels zijn omtrent uw verklaringen dat u daadwerkelijk in Kaboel in een kamer verbleef aan de luchthaven en dat u daar op zoek ging naar uw vermiste broers. U werd gewezen op het feit dat het belangrijk is zicht te bieden op de plaatsen waar u hebt verbleven bij uw terugkeer, in welke omstandigheden u daar verbleef en voor welke redenen u daar verbleef. U werd gevraagd of u bij uw verklaringen hieromtrent blijft. Als reactie verklaart u bij uw verklaringen daaromtrent te blijven (CGVS dd. 09/07/2018, p.21). Zoals hierboven geargumenteed kan er echter geen geloof worden gehecht aan de verklaringen die u aflegt omtrent uw (leef)situatie daar en de redenen waarom u terugkeerde.

U bent verder niet in het bezit van enig document dat zou kunnen staven waar u tijdens uw terugkeer naar Afghanistan verbleef, in welke omstandigheden u daar verbleef en voor welke motieven u terugkeerde. Wanneer u wordt gevraagd of u documenten hebt om neer te leggen antwoordt u dat u geen documenten hebt. U verklaart daarnaast een smartphone te hebben meegenomen naar Kaboel. Wanneer u echter wordt gevraagd of u foto's hebt genomen in Kaboel, antwoordt u dat u geen foto's hebt omdat de batterij van uw gsm er leeg was. Wanneer u wordt gevraagd of u geen oplader mee had antwoordt u dat uw rugzak verloren raakte op het vliegtuig. Wanneer u wordt gevraagd waarom u geen oplader kocht in Kaboel antwoordt u vaagweg dat u daar niet inzate met uw gsm. U verklaart daar vooral te hebben gepiekerd over uw problemen. Zoals hierboven geargumenteed kan aan uw problemen echter geen geloof worden gehecht. U werd daarna gevraagd voor welke reden u geen enkel document of foto kan neerleggen dat uw verhaal zou kunnen bewijzen dat u daadwerkelijk in Kaboel verbleef in een kamer aan de luchthaven en daar op zoek ging naar uw vermiste broers. Als reactie verklaart u dat jullie daar niet inzaten met foto's trekken. U beweert dat u met uw gedachten bij andere zaken was. U verklaart dat uw gsm plat was en dat de andere jongen die bij u was een gsm had zonder camera. U stelt geen liefhebber te zijn van foto's nemen (CGVS dd. 09/07/2018, p.19-21). Dat u geen enkel document en geen enkele foto kan neergeleggen in verband met uw terugkeer naar uw thuisland ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Teneinde u de kans te bieden de elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus verder uit te klaren, werd u opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud op 19 oktober 2018 op het CGVS. De oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op uw laatst gekozen woonplaats (met name de woonplaats die u koos tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 9 juli 2018, zie CGVS, p. 2). U kwam niet opdagen voor dit tweede persoonlijk onderhoud (CGVS dd. 19/10/2018, p.1). Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van het persoonlijk onderhoud, noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Uw gebrekkige medewerking laat niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (leef)situatie ter plaatse en uw motieven voor terugkeer. Het gegeven dat u hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een interne vestiging in Kaboel in hoofde niet onredelijk zou zijn.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van gezondheidsproblemen (CGVS dd. 09/07/2018, p.1-24). U bent ondertussen 20 jaar oud en heeft werkervaring opgebouwd in België (CGVS dd. 09/07/2018, p.19). Verwacht mag worden dat een jongeman als u ook in Kaboel aan de slag kan gaan. De vaststelling dat u in staat moet worden geacht om ook in Kaboel werk te vinden, alsook het feit dat u er recent nog ongeveer een maand verbleef en de stad u dus niet vreemd is, lijken belangrijke pluspunten bij een hervestiging in Kaboel. Er mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u bij uw verzoek om internationale bescherming verklaarde dat de financiële situatie van uw familie in Afghanistan goed is, dat jullie een goed leven hadden en een mooi huis. Jullie hadden ook vrij veel landbouwgrond (waar nog ongeveer 4 à 4,5 jerib van overbleef na uw vertrek uit Afghanistan volgens uw verklaringen) (CGVS dd. 15/06/2015 p.17). Wanneer u hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van de heroverweging van uw beschermingsstatus mee wordt geconfronteerd en wordt gevraagd naar de huidige financiële situatie van uw familie, antwoordt u dat de huidige financiële situatie van uw familie in Afghanistan slecht is. U stelt dat hun financiële situatie nu slecht is omdat ze geen landbouwgrond meer hebben. U verklaart dat een deel van hun landbouwgrond is afgenomen door achterneven en dat de overblijvende landbouwgrond is verkocht om de reis van uw broers te betalen en omdat uw moeder ziek was. Er dient echter opgemerkt te worden dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw familie niet meer over landbouwgrond zou beschikken in Afghanistan. Ten eerste kan u zelfs de namen niet geven van de achterneven die een deel van de landbouwgrond zouden hebben afgenomen. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van uw broers, waardoor u niet aantoont dat er daadwerkelijk landbouwgrond zou moeten verkocht zijn om de reis van uw broers te betalen (CGVS dd. 09/07/2018, p.21). Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat uw familie nog steeds beschikt over landbouwgrond in Afghanistan en dat hun financiële situatie er nog steeds goed is.

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in Kaboel betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kaboel zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Bovendien blijkt dat u onwaarschijnlijke verklaringen aflegt in verband met uw familiaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming dat uw vader enig kind was en dat ook uw moeder maar één broer had (CGVS dd. 15/06/2015 p.14). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van de heroverweging van uw beschermingsstatus geconfronteerd met het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen hieromtrent. U werd gewezen op het feit dat het, zeker in het kader van de nieuwe elementen, belangrijk is om zicht te bieden op uw werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan. U werd de kans gegeven de waarheid te vertellen over uw familiaal netwerk in Afghanistan. U werd gevraagd welke andere familie u heeft in Afghanistan, zoals ooms, tantes, neven, nichten enz. U blijft echter bij uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk (CGVS dd. 09/07/2018, p.18). Gezien de Afgaanse context is het weinig waarschijnlijk dat u een dergelijk kleine familie zou hebben. Er wordt dan ook vermoed dat u geen zicht biedt op uw werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan, waardoor u het CGVS niet de mogelijkheid geeft te beoordelen of u in de stad Kaboel over een netwerk beschikt.

Wanneer u wordt gevraagd voor welke redenen u zich niet zou kunnen vestigen in Kaboel (of Jalalabad) antwoordt u dat u daar niet kunt wonen omdat u problemen met de Taliban hebt. U verklaart te vrezen dat u problemen zult krijgen wanneer de Taliban het zal te weten komen dat u daar woont. U werd daarna de vraag gesteld of er, naast uw vrees voor de Taliban, nog andere redenen zijn waarom u zich niet kan vestigen in Kaboel (of Jalalabad). Als reactie stelt u dat er geen andere problemen zijn (CGVS dd. 09/07/2018, p.21). U verklaart dat dat uw enigste problemen zijn. Er dient opgemerkt te worden dat bij uw verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht aan uw persoonlijke problemen met de Taliban. Aan de problemen van uw familie met de Taliban en de ontvoering van uw broers kan, zoals hierboven geargumenteed, al evenmin geloof worden gehecht. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat er geen redenen zijn waarom u zich niet in de stad Kaboel in Afghanistan zou kunnen vestigen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een veilig en toegankelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het

inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kaboel aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel. Aldus dient besloten te worden dat u heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het gegeven dat u heden over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt wijst er op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt en dat hij zijn land van herkomst moest verlaten omwille van problemen met de taliban en de veiligheidssituatie.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verweerster heeft de sub beschermingsstatus van verzoeker opgeheven omdat hij een keer naar Afghanistan gekeerd is.

Verweerster heeft dit dossier op een zeer onzorgvuldige wijze onderzocht. Dit blijkt uit de werkwijze van verweerster.

Verweerster heeft verzoeker een keer gehoord. Ze is tot de conclusie gekomen dat ze niet voldoende elementen had om tot een correcte beslissing te komen. Verweerster heeft verzoeker uitgenodigd voor een tweede gehoor op 19 oktober 2018.

Verweerster heeft op 24 september 2018 een brief naar verzoeker gestuurd waarin staat dat dit gehoor geannuleerd is. (stuk 2)

In de bestreden beslissing heeft verweerster totaal deze brief over het hoofd gezien en ze neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet verschenen was, noch verweerster verwittigd heeft over de reden van zijn aanwezigheid.

Verzoeker meent dat dit punt een duidelijk bewijs is dat zijn dossier op een zeer oppervlakkige wijze onderzocht (als wij dat onderzoek kunnen noemen) is geweest.

Verweerster verschuift eigen fout in de schoenen van verzoeker. Probeer nu dit te volgen.

*Verzoeker meent dat de rest van de motivering van verweerster sterk beïnvloed is door zijn aanwezigheid bij het tweede gehoor.
Dit ten onrechte!*

Verweerster verwijt verzoeker om niet mee te werken met het onderzoek.

Verzoeker is teruggekeerd naar Afghanistan omdat zijn moeder doodziek was. Verzoeker zal in de loop van de procedure deze stukken voorleggen.

Verzoeker is eerste naar de gemeentehuis gegaan met de vraag of hij naar Afghanistan mag gaan om zijn moeder te bezoeken.

Een medewerker van de gemeente heeft hem bevestigd dat hij naar Afghanistan mag gaan.

*Verweerster stelt dat het geweten is dat men niet naar het land van herkomst mag gaan. (pagina 7 van het gehoorverslag)
Hoe is dat geweten?*

Verzoeker meent dat verweerster hem in tegenstelling tot de erkende vluchtelingen, niet geïnformeerd heeft dat hij niet naar Afghanistan mag gaan.

*Verweerster informeert nu wel de sub beschermde dat ze niet naar het land van herkomst mogen gaan.
Toen deed verweerster dit niet.*

Verweerster stelt op pagina 7 van het gehoorverslag dat deze informatie aan verzoeker meegedeeld was dat hij niet naar Afghanistan mag reizen.

Nergens staat in het administratief dossier een document waaruit kan blijken dat verzoeker geïnformeerd was dat hij niet naar het land van herkomst mag keren!!!!

Eens ter plekke heeft verzoeker vastgesteld dat zijn broer ontvoerd is.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij de namen van de plaatsen die hij bezocht heeft in Kaboel niet kende.

Verweerster heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker bij zijn aankomst in België maar 17 jaar oud was.

Verzoeker is niet afkomstig van Kaboel om deze dingen te kennen.

Verzoeker is zeer kort met angst in Kaboel gewoond en hij meent dat het niet redelijk is om van hem te verwachten dergelijke namen te kennen.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij volgens verweerster weinig tot geen namen kan geven van mensen met wie hij in contact kwam.

Dit is in strijd met het gehoor verslag.

Verzoeker heeft N. (...) en J. (...) genoemd. Is dit weinig tot geen namen????

Verzoeker heeft op pagina 10 ook M. A. (...) en Z. (...) genoemd.

Verzoeker kan niet namen verzinnen om verweerster tevreden te stellen. Verzoeker heeft de namen genoemd die hij kende.

Verweerster vindt het vreemd dat verzoeker naar Afghanistan gegaan is maar zijn moeder niet bezocht heeft.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het gehoorverslag waarin hij duidelijk het volgende verteld heeft:

De bedoeling was dat mijn moeder naar Kaboel kwam. Maar ze mocht van de dokters niet.

Verzoeker zelf kon niet naar Jalalabad omdat hij bang was onderweg problemen te krijgen met de taliban.

Verweerster zegt dat het vreemd is dat de familie een van zijn zonen die in een veilig land verblijft naar Afghanistan zou laten overkomen.

Verzoeker meent dat de intentie van zijn familie was dat hij naar Kaboel kwam en dat ze hem in Kaboel zullen dan verwittigen van de ontvoering van zijn broer.

Verzoeker moet niet gestraft worden voor de keuze die zijn familie gemaakt heeft. Verzoeker is de oudste zoon van de familie en in de Afghaanse context is het de taak van de oudste zoon om in dergelijke gevallen tussen te komen.

Verzoeker zal in de loop van de procedure bijkomende documenten voorleggen om problemen aan te tonen."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *iuncto* artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met het ingeroepen intern vluchtalternatief en haalt aan dat de commissaris-generaal vier jaar geleden geen intern vlucht alternatief ingeroepen heeft. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal nu na vier jaar verblijf in België wel tot de conclusie komt dat er wel intern vluchtalternatief voorhanden is.

Vervolgens citeert verzoeker uit een rapport van ECOI over de behandeling van terugkeerders en stelt hij van oordeel te zijn dat dit op hem van toepassing is. Hij wijst erop dat hij bij een eventuele terugkeer in een situatie van isolement zal terecht komen, nu hij is opgegroeid in Iran en dankzij zijn verblijf in België en de opvoeding die hij tijdens zijn verblijf in België gekregen heeft voor andere normen en waarden heeft gekozen. Hij wil deze aangeleerde normen en waarden als een rode draad in zijn leven volgen en denkt, praat en handelt niet meer als een Afghaan die in Afghanistan en Iran woont, vooral wat betreft het respect voor de vrouwenrechten. Hierdoor zou hij een doorn in het oog zijn van de lokale inwoners.

Voorts verwijst verzoeker naar – en citeert hij uit – een aantal rapporten van UNHCR, Oxfam, RDC en Amnesty International die volgens hem volledig van toepassing zijn op zijn situatie en waaruit zou blijken dat noch Kaboel, noch Herat veilig zijn voor de burger.

Ten slotte betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/0, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Verzoeker meent dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 8 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, en de updates van respectievelijk mei 2018, p. 1-34, en juni 2019, p. 1-74, van dit rapport, de COI Focus "Afghanistan: Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Waar verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van problemen met de taliban, wijst de Raad erop dat het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing, die een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus behelst. Hier kan ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat verzoeker zijn problemen met de taliban reeds heeft aangehaald bij zijn verzoek om internationale bescherming van 27 maart 2015 en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 24 juni 2015 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus concludeerde dat verzoeker er niet in geslaagd was zijn verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban in Afghanistan aannemelijk te maken. Verzoeker heeft nagelaten de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen deze beslissing aan te wenden.

2.3.2.2. Voor zover verzoeker in het eerste en het derde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient erop te worden gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.3.2.3. Het eerste en het derde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Te dezen werd verzoeker bij beslissing van de commissaris-generaal van 24 juni 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat hij elementen had aangebracht die erop wijzen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 24 juni 2015 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 57/6, eerste lid, 4°, *iuncto* het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat verzoeker heden niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet, nu hij heden in de stad Kaboel over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief beschikt en dit gegeven erop wijst dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee hem de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker op 24 juni 2015 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in het district Kama, gelegen in de provincie Nangarhar, een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat zijn afkomst uit die regio, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht. Verzoeker betwist deze motivering niet.

Daar waar de commissaris-generaal aldus op 24 juni 2015 voor verzoeker het tekort aan een reëel intern vluchtalternatief nog geloofwaardig achtte, meent hij thans dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in het EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2018, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 8 augustus 2018 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

Vervolgens komt de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze conclusie wordt bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 8 augustus 2019 neerlegde en waarin zij refereert aan recente informatie over de veiligheidssituatie in Kaboel.

In voormelde aanvullende nota van verwerende partij wordt desbetreffend het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven

aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De rapporten waarnaar verzoeker in het derde middel van zijn verzoekschrift verwijst, bevatten geen gegevens die niet reeds in rekening werden genomen in deze recente informatie en doen derhalve geen afbreuk aan voormelde analyse.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoeker toont ook geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dergelijke omstandigheden blijken ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

Niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, is de Raad voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, thans redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft op goede gronden op het volgende gewezen:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die geen melding maakt van gezondheidsproblemen (CGVS dd. 09/07/2018, p.1-24). U bent ondertussen 20 jaar oud en heeft werkervaring opgebouwd in België (CGVS dd. 09/07/2018, p.19). Verwacht mag worden dat een jongeman als u ook in Kaboel aan de slag kan gaan. De vaststelling dat u in staat moet worden geacht om ook in Kaboel werk te vinden, alsook het feit dat u er recent nog ongeveer een maand verbleef en de stad u dus niet vreemd is, lijken belangrijke pluspunten bij een hervestiging in Kaboel. Er mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u bij uw verzoek om internationale bescherming verklaarde dat de financiële situatie van uw familie in Afghanistan goed is, dat jullie een goed leven hadden en een mooi huis. Jullie hadden ook vrij veel landbouwgrond (waar nog ongeveer 4 à 4,5 jerib van overbleef na uw vertrek uit Afghanistan volgens uw verklaringen) (CGVS dd. 15/06/2015 p.17). Wanneer u hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van de heroverweging van uw beschermingsstatus mee wordt geconfronteerd en wordt gevraagd naar de huidige financiële situatie van uw familie, antwoordt u dat de huidige financiële situatie van uw familie in Afghanistan slecht is. U stelt dat hun financiële situatie nu slecht is omdat ze geen landbouwgrond meer hebben. U verklaart dat een deel van hun landbouwgrond is afgenomen door achterneven en dat de overblijvende landbouwgrond is verkocht om de reis van uw broers te betalen en omdat uw moeder ziek was. Er dient echter opgemerkt te worden dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw familie niet meer over landbouwgrond zou beschikken in Afghanistan. Ten eerste kan u zelfs de namen niet geven van de achterneven die een deel van de landbouwgrond zouden hebben afgenomen. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van uw broers, waardoor u niet aantoont dat er daadwerkelijk landbouwgrond zou moeten verkocht zijn om de reis van

uw broers te betalen (CGVS dd. 09/07/2018, p.21). Er kan dan ook vanuit worden gegaan dat uw familie nog steeds beschikt over landbouwgrond in Afghanistan en dat hun financiële situatie er nog steeds goed is.

Het gegeven dat u niet over een familiaal netwerk beschikt in Kaboel betekent niet dat het onredelijk zou zijn om van u te verwachten dat u zich in Kaboel zou vestigen. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt weliswaar dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter ook dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Bovendien blijkt dat u onwaarschijnlijke verklaringen aflegt in verband met uw familiaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde u bij uw verzoek om internationale bescherming dat uw vader enig kind was en dat ook uw moeder maar één broer had (CGVS dd. 15/06/2015 p.14). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van de heroverweging van uw beschermingsstatus geconfronteerd met het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen hieromtrent. U werd gewezen op het feit dat het, zeker in het kader van de nieuwe elementen, belangrijk is om zicht te bieden op uw werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan. U werd de kans gegeven de waarheid te vertellen over uw familiaal netwerk in Afghanistan. U werd gevraagd welke andere familie u heeft in Afghanistan, zoals ooms, tantes, neven, nichten enz. U blijft echter bij uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk (CGVS dd. 09/07/2018, p.18). Gezien de Afgaanse context is het weinig waarschijnlijk dat u een dergelijk kleine familie zou hebben. Er wordt dan ook vermoed dat u geen zicht biedt op uw werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan, waardoor u het CGVS niet de mogelijkheid geeft te beoordelen of u in de stad Kaboel over een netwerk beschikt.

Wanneer u wordt gevraagd voor welke redenen u zich niet zou kunnen vestigen in Kaboel (of Jalalabad) antwoordt u dat u daar niet kunt wonen omdat u problemen met de Taliban hebt. U verklaart te vrezen dat u problemen zult krijgen wanneer de Taliban het zal te weten komen dat u daar woont. U werd daarna de vraag gesteld of er, naast uw vrees voor de Taliban, nog andere redenen zijn waarom u zich niet kan vestigen in Kaboel (of Jalalabad). Als reactie stelt u dat er geen andere problemen zijn (CGVS dd. 09/07/2018, p.21). U verklaart dat dat uw enigste problemen zijn. Er dient opgemerkt te worden dat bij uw verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht aan uw persoonlijke problemen met de Taliban. Aan de problemen van uw familie met de Taliban en de ontvoering van uw broers kan, zoals hierboven geargumenteed, al evenmin geloof worden gehecht. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat er geen redenen zijn waarom u zich niet in de stad Kaboel in Afghanistan zou kunnen vestigen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht, en worden door verzoeker in het verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In het derde middel van het verzoekschrift wijst verzoeker er nog op dat hij bij een eventuele terugkeer in een situatie van isolement zal terecht komen, nu hij is opgegroeid in Iran en dankzij zijn verblijf in België en de opvoeding die hij tijdens zijn verblijf in België gekregen heeft voor andere normen en waarden heeft gekozen. Hij wil deze aangeleerde normen en waarden als een rode draad in zijn leven volgen en denkt, praat en handelt niet meer als een Afgaan die in Afghanistan en Iran woont, vooral wat betreft het respect voor de vrouwenrechten. Hierdoor zou hij een doorn in het oog zijn van de lokale inwoners. Deze elementen hebben verzoeker er nochtans niet van weerhouden om op 2 juli 2017 op eigen initiatief naar zijn land van herkomst terug te keren en er tot 31 juli 2017 te verblijven zonder daarbij noemenswaardige problemen te hebben gekend. De omstandigheid dat verzoeker door de commissaris-generaal niet geïnformeerd werd dat hij niet naar Afghanistan mag gaan, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker laat overigens na aan te duiden op basis van welke concrete rechtsregel de commissaris-generaal een dergelijke informatieplicht zou hebben. Het is bovendien evident dat iemand die zijn land van herkomst verlaat en nood heeft aan internationale bescherming niet terugkeert naar het land waar zijn leven in gevaar zou zijn, tenzij wanneer hij zelf van oordeel is dat de omstandigheden op grond waarvan hem internationale bescherming werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is, wat in het geval van verzoeker in de bestreden beslissing ook wordt vastgesteld.

Daargelaten de vraag wat de ware reden was van zijn vertrek naar en verblijf in Afghanistan en in welke omstandigheden en waar precies hij daar heeft verbleven, blijkt uit het voorgaande genoegzaam dat de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd toegekend

niet langer bestaan of dermate gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is en dat de commissaris-generaal dan ook op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van het nemen van de beslissing van de commissaris-generaal van 24 juni 2015 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was er in hoofde van verzoeker immers nog geen sprake van een intern vestigingsalternatief, terwijl er thans voor hem in de hoofdstad Kaboel een redelijk en veilig vestigingsalternatief aanwezig is, nu hij inmiddels, in tegenstelling tot het moment waarop hij de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, meerderjarig is, werkervaring heeft en door zijn verblijf gedurende een maand in deze stad bekend is met Kaboel. Verzoeker kan dan ook niet dienstig in het derde middel voorhouden dat hij niet begrijpt waarom de commissaris-generaal nu na vier jaar verblijf in België wel tot de conclusie komt dat er wel intern vluchtalternatief voorhanden is. Uit wat voorafgaat blijkt ook dat de verandering van de omstandigheden, met name de mogelijkheid van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel, een voldoende ingrijpend en niet voorbijgaand karakter in de zin van voormeld artikel 55/5 heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. Daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, beschikt verzoeker thans in de Afghaanse hoofdstad Kaboel dus over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een interview op 9 juli 2018 kreeg hij de mogelijkheid om te reageren op het nieuw element, zijnde zijn terugkeer naar Afghanistan, en om de redenen aan te halen die het behoud van zijn status rechtvaardigen, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. Verzoeker werd via een aangetekende zending van 4 oktober 2018 een tweede maal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud dat zou doorgaan op 19 oktober 2018, doch haalde dit schrijven niet af (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5) en was niet aanwezig op het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 6). De omstandigheid dat verzoeker daarvoor ook reeds bij een aangetekend schrijven van 10 september 2018 werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud dat zou doorgaan op 28 september 2018 (adm. doss., stuk 12), doch dat dit onderhoud op 24 september 2018 geannuleerd werd ten gevolge van een administratieve wijziging (adm. doss., stuk 10) betekent nog niet dat het CGVS niet zorgvuldig gehandeld zou hebben en dat verzoeker op een volgende uitnodiging niet meer hoefde in te gaan. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN